

BRIDGES

ZIE EN KEN

ALLE WILDE DIEREN DER AARDE

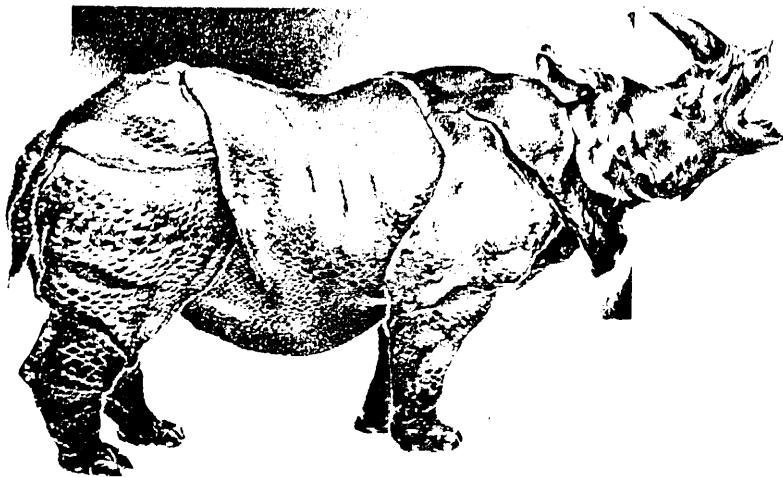
Naar de Amerikaanse tekst van
William Bridges voor Nederland
bewerkt door Rinke Tolman

De tekeningen zijn van de beroemde dierenschilderes Mary Baker

A. G. SCHOONDERBEEK - LAREN

no date.

INDISCHE NEUSHOORN - *Rhinoceros unicornis*

De neushoorns zijn wel de grootste dieren uit de groep der onevenhoevigen. Hoewel hun aantal niet groot meer is, komen zij toch nog voor in Voorindie, Indochina, op het Maleise schiereiland, Sumatra en Borneo. Het zijn welhaast de laatste overblijfselen van de reuzedierenfauna der voortijden. Meer dan 4.20 m lang en 1.90 m hoog in de schouders, moet hij, met de puntige horen op de neus, wel een diepe indruk maken op wie hem in de vrije natuur ontmoet. Bij alle neushoorns bevindt zich achter de horen een knobbelige verdikking van het neusbeen, welke soms de gestalte van een tweede, kleinere, horen aanneemt. De grote horen is scherp gepunt en 50—60 cm lang. Bij de kleinere Sumatraanse neushoorn, die niet groter wordt dan 1.30 m is de langste horen nauwelijks meer dan 20 cm. Chinezen zijn gek op die horens, want zij vermalen ze tot een geneeskrachtig poeder dat zijn gewicht in goud waard is. Daarom zijn alle maatregelen om de neushoorns te beschermen zo goed als waardeloos, want stropers trekken er zich niets van aan. Ook neushoornbloed wordt — werd vroeger althans — als geneeskrachtig beschouwd en gedroogd voor hoge prijzen verhandeld. Zover gaat het geloof in de heilzame werking van al wat des neushoorns is, dat men gelooft, dat in een beker van rhinoceroshoorn, elke gifdrank zijn kracht verliest; oosterse despoten hadden dan ook altijd zulk een beker bij de hand. Het vroeger veel grotere verspreidingsgebied van de Indische neushoorn is tegenwoordig beperkt tot de strek van Nepal, Noord-bengalen en Assam. Het dier is niet gevaarlijk, eet planten en leeft paarsgewijze, onderling uitermate trouw. Eenmaal hebben, blijkens vonden bij Tegel, ook in ons land neushoorns geleefd.

ZWARTE NEUSHOORN - *Diceris bicornis*

Het droge, met dorenstruiken begroeide landschap van Zuid- en Oostafrika is het woongebied van de zwarte, of puntlip neushoorn, een dubbelgehorende soort, die in een groot deel van het oorspronkelijke verspreidingsgebied uitge-roeid werd. Het dier is, de 70 cm lange staart meegerekend, tegen de vier meter lang en 1.60 m hoog. Gewoonlijk, maar niet altijd, is de voorste horen — eigenlijk een zeer dichte samenbundeling van haren — het langst en deze bereikt soms een lengte van meer dan 1.30 m. Een volwassen zwarte neushoorn weegt omstreeks 1500 kg en kan 30 jaar oud worden. Zijn kleur is eerder donkerbruin dan zwart; zo is ook de witte neushoorn niet wit maar grijs. Deze witte leeft in zeer beperkt aantal in de Soedan en heeft vierkante afgeplatte lippen, terwijl die van de zwarte verwant puntig toelopen. De zwarte neushoorn is een onstuimig dier. Zoals al zijn soortgenoten ziet hij slecht, maar reuk en gehoor zijn scherp. Ruikt hij onraad, dan is hij eerder geneigd erop los te stor-men, dan de benen te nemen. Voor een dier, dat er zo log uit ziet is hij verras-send snel en hij kan even verrassende wendingen maken als een polopaard. Wordt hij niet bedreigd dan is de neushoorn ongevaarlijk; hij brengt de dagen door met slapen en baden en een goed deel van de nacht met het eten van gras en bebladerde twijgen. In een dierentuin verwerkt hij een 50 kg hooi, bieten en graan per dag. Inboorlingen doodden vroeger de dieren vooral om van de dikke huid schilden te kunnen vervaardigen. Zij „nestelen” in het dichtste van het oerwoud, waar zij alle houtgewas in een cirkel van een meter of vijf afbreken en de bodem vasttrappen tot een harde laag. De koeien hebben zel-den meer dan een kalf. Men neemt aan dat met de eenhoorn uit de bijbel de neushoorn bedoeld wordt.